

in če srečam sebe,
vidim: tujec me gleda
iz lastnih oči.

Govôri mi, noč,
v tebi sveti
toliko glasov.
Če potopim vate
svojo tišino,
praviš: To srce
ne sliši ljubezni.
Če skrijem vate
svoje besede,
praviš modrim sapam,
zelenim meglam
in vranjim sencam:
Nihče naj jih ne najde,
iz njih veje
smrten vonj.

Sveti mi, noč,
dan me že dolgo
več ne pozna.

IGRA ŽIVLJENJA

Jože Udovič

S tem cvetom,
še včeraj živim,
mi je jutro
pošiljalo pozdrave.

Zdaj strmí,
porjavel in zvit —
uvelo oko
mladega mrtveca.

Kratek čas je gledal nebo,
prelival barvo v zrak,
svetil z nasmehom jutra
v samoto dneva.

Občutljiva rosa
in pozabljiva čebela
sta bili vsa
njegova mladost.

Zdaj gleda navznoter
drobno, temno seme,
plačilo življenja,
igro smrti.

Zemlja, čebela,
rosa, nebo
so resnice,
skrite
v njegovem zrnu.
V njem čaka prijaznost
prihodnjih juter.

Okó je umrlo.
da te razločno vidi,
igra življenja,
igra smrti.